

for ere de skuffede? Hvis jeg den Dag, da vi havde 1ste Behandling her, i min Gruppe kunde have sagt: Jeg har en Sikkerhed for, og jeg er overbevist om, at min Gruppe og jeg ville komme til en Forstaaelse med Regeringen paa det vanskelige Punkt, paa det Punkt, hvor der virkelig ligger et Princip til Grund for en saadan Forstaaelse, nemlig Bevarelsen af de umiddelbare Vælgere som Institution her i Landet, saa er jeg overbevist om, at der ikke havde været et Medlem i min Gruppe, uden at de havde sagt: Ja, dermed vil Sagen være afgjort; naar vi først ere komne over det, med Hensyn til hvilket vi ere usikre, om hvorvidt Regeringen kan gaa ind derpaa, komme vi let over de andre Sager. Det er alligevel ikke blevet Tilfældet. Paa det vanskelige, det principielle Punkt har Regeringen indrømmet os, hvad vi ønskede: Anerkendelse af de umiddelbare Vælgere som Institution. Hvad er da Sagen strandet paa? Hvorfor er det hele bristet? Vi havde fremlagt Sagen saaledes, at vi i de andre Punkter havde søgt at stille vore Fordringer op saaledes, at de ikke paa noget Punkt kunde komme til at berede Regeringen Vanskeligheder. Vi havde undgaaet at tage det Forslag op, som Højre bag efter har taget op, og som i sin Tid er fremsat af den første Venstre-regering, men forkastet i Folketinget. Naar vi undlod at stille det op, var det ikke, fordi vi ikke fandt det i og for sig at være et godt Forslag, et Forslag, der i og for sig var meget fornuftigt i; men det var, som sagt, for ikke at bringe Regeringen Vanskeligheder, idet forskellige Medlemmer af den, der endnu sidde i dette Kabinet, vare Medlemmer af den første Venstre-regering og nu mulig kunde blive nødte til at tage Afstand fra et Forslag, som de selv i sin Tid havde været med til at stille op som Regeringsforslag.

Sagen er altsaa bristet, og hvad er den bristet paa? Den er bristet paa vort Forlangende om Indførelse af Aldersklasser til Underraadene. Jeg har i den Tid, vi have forhandlet om Sagen, forgæves spurgt om Grunden, hvorfor man nægter at gaa ind paa disse Aldersklasser. Det eneste Svar, jeg har kunnet faa, er, at det er noget nyt, noget besynderligt. Ja, hvad den første Indsigelse angaar, kan jeg ikke se, at det er noget overdrevent nyt. Det er en Opfattelse, der har været gjort gældende fra den første Civilisationens Tid og lige til vore Dage, at de mere erfarne skulde have mere Indflydelse end de uerfarne. Man har spurgt mig, om jeg da

troede, at de 40aarige vare meget klogere end de yngre. Nej, meget mere begavede ere de vel ikke, men det kommer jo ellers meget an paa, hvad man betragter som Klogskab. Der er vel ingen, der vil benægte, at den 40aarige Mand har en mere selvstændig, en mindre let paavirkelig Opfattelse end den helt unge; det er Manden med den selvstændige Tankegang, med Evnen til at komme til et selvstændigt Resultat med Hensyn til, hvad man finder ret og rigtigt for sig selv og Samfundet. Og det er netop det, der har den store Betydning, særlig i de kommunale Raad, hvor man skal tage Bestemmelse om andre Folks Midler. Men Regeringen har ikke kunnet gaa ind derpaa.

Jeg skal blot sige et Par Ord i Anledning af, hvad min ærede Sidemand (Hage) sagde. Han udtalte, at de frikonservative saavel som Højre — han mente selvfølgelig Højre saavel som de frikonservative, men det betragter jeg kun som en Lapsus — havde opstillet Aldersskellet og Skatteprocentens Fiksering, og han ankede over, at vi havde stillet subsidiære Forslag, hvori vi frafaldt Aldersklassen og nøjedes med Skatteprocentens Fiksering. Ja, det gjorde vi for der igennem tydeligt at vise, at skønt vi finde det andet bedre og rigtigere, kunne vi, for at opnaa en Forstaaelse med Regeringen, gaa til det efter vor Mening mindre heldige, men dog garanterende. Alle ville forstaa, at den Gruppe, hvortil jeg hører, og hvoraf saa godt som alle de folkevalgte ere valgte af de umiddelbare Landstingsvælgere, selv om vi opnaaede det, der maatte ligge os og vore nærmest paa Sinde, dog ikke kunde nøjes med det, naar man ikke fra anden Side ydede særlig Byrner, der ikke have den samme Institution, som Landet har i Amsraadet, nogen Garanti. Det er det, som det ikke er lykkedes at opnaa.

Hvorledes Udsigterne ville være, hvorledes hele denne Sag vil udvikle sig, ja, det vil sandsynligvis denne Sommer vise. Jeg læste forleden Dag i et herværende Blad, at for Øjeblikket havde Konservatismen de bedste Chancer, i lange Tider havde Konservatismen ikke haft saa gode Udsigter som nu. Jeg deler ikke denne optimistiske Opfattelse. Naar man ser ud over Europa, synes jeg, at man klart og tydeligt ser, at alle Vegne kæmpe de konservative Partier under trange Kaar. Hvor meget mere maa det da ikke være Tilfældet i et Land, hvor den Mellemstand, som ellers overalt er Hovedmassen i den konservative Hær, endnu ikke har taget Stil-